

»To je že več nego nesramnost, hočete reči? Vaša nesramnost, da nadlegujete staro siroto, ki si ne zna pomagati v svoji slepi ljubezni do svojih otrok, je gotovo večja! Ali nimate matere? Sramujte se! Toda meni ni namen, da bi vam pridigal, zabičujem vam samo še enkrat: dal sem svojo sveto besedo tej materi, kakor da bi jo bil dal svoji pokojni materi, da ne boste več prihajali motit njenega miru! Klanjam se!«

Odšel sem naglo, da ne pokvarim uspeha svojih junaških besed . . .

Prešlo je pet mesecev. St.-a ni bilo več, pred mesecem je promoviral in odšel v svojo domovino.

Kornelija je zopet doma. Kaj sta imeli dekleti ž njim, ne vem, a me tudi malo briga.

Stara gospa pa hodi še vedno v mojo sobo pospravljat. Vsak pogled poln iskrene hvaležnosti . . . Kakor da se mi zahvaljuje moja mamica, ki je ni več . . .

Pesmi.

1.

Zvečer sva stala za ograjo
in slavček pel je v tihi mrak;
če dva se res imata rada,
kako je vsak poljub sladak:
če k ustom usta on pritisne,
telesce njeno strepetá,
kakor bi ljubček vsak poljubček
potegnil jej iz dna srca.

2.

Le spava naj, le sanja naj,
saj jaz bedim ko nje čuvaj,
saj ji udano, dokler spava,
sloni na prsih moja glava.

Poslušam, tih je dol in hrib.
»Tiktak!« samo srca utrip,
in tiho, tiše neprestano,
ko noč poslušala bi z mano.

»Tiktak!« le jambi tak zvené.
Da v jambih bije nje srce?
In misli v jambih privršijo,
da v jambih pesmico zložijo . . .

Kazimir Radič.

bilo pri tem prizadeto morda njegovo srce . . . Izpremenil se je bil čudno od tistihdob, vsa njegova narav je bila postala druga, po njegovih žilah se je pretakala vse drugače kri nego poprej . . .

Nad njim se je smejalo vedro nebo, okrog in okrog je bilo vse jasno, samo v njegovi glavi se ni hotelo zjasniti . . . Mislil je in mislil, toda doumeti ni mogel! . . . Doumeti ni mogel, kako je to mogoče! . . . Tista žalna obleka, tisti turobni obraz, tiste melanholične oči in . . .

Ne, ne, tega ni umel! . . . Srce se mu je krčilo v kruti boli in v glavi se mu je hotelo zblesti . . . Poprej je imel nazore, imel je svoje stalno prepričanje! . . . Zdaj se mu je bilo razpršilo vse! . . . Poprej si je domišljjal, da ume življenje, da ume poklic človeka . . . Ustvaril si je bil svojo lastno filozofijo, nekoliko fantastično sicer, a vendar s pozitivnimi načeli! . . . Zdaj je bilo zadobilo njegovo nazarjanje o svetu, o človeku, o vsem — smrtni udarec! . . .

Nikakega skladja ni videl več — vse se mu je zdelo nezanesljivo in venljivo! . . .

Pred sabo je imel nerešen in nerešljiv problem! — —

Vsega tega pa je bila kriva tista žalna obleka, tisti turobni obraz, tiste melanholične oči in . . . —

Pesmi.

3.

Kakor večna luč zvestoba
v tvojih mi očeh gori,
in lepota tvoja mlada
mi v naročju koprni.

Ali vidiš? Tam na oknu
vene roža brez vodé.
Ali slišiš, draga? Vzdihi
zadnji le tako ječé:

»Kaj na svetu je zvestoba?
Hitro ocvetè obraz;
slepa, gluha je usoda,
brez srca odloči čas.«

Kazimir Radič.

---

postal škof. To leto se je Prešeren preselil v Kranj, in tam težko da bi bil še kaj pisal. (Prim. njegovo pismo Vrazu z dne 7. febr. 1847. l. v »Preš. Albumu« str. 823.). Epigram slove:

Tempora mutantur.

Nekdej je zlómek bíl hudič, je zlómšek bíl hudiček,
Zdej Zlómšek¹⁾ je postál na Štajerskím — škofiček! —

Pesmi.

4.

Po nebu vijejo se bliski
in grom pretresa nočni mir;
pri oknu z ljubico stojiva,
potekel besedi je vir.

Ko plamen nevgasljev ob vihri
srce trepeče, plapola;
zapleta jezik se nerodni,
in sam ne vem, kaj blebeta.

V zadregi ljubici razlagam
elektriko in Herčev val,
kako se v blisku razodeva
električni potencial.

Pritisne ljubica se k meni,
a jaz razlagam učenjak,
da blisne, kadar iz oblaka
preskoči iskra v drug oblak.

»Poglej, poglej — ognjeni blisek!
pokaže ona na nebo,
»kadar se iskra z iskro združi,
ah, dragi, ni li to lepo?«

In jaz se sklonim in drhteče
ji pošepečem na uho:
»Kadar se iskra z iskro združi,
ah, draga, ni li to lepo?«

»Kadar se iskra z iskro združi,
takrat, predraga, zagrmi,
ko duša mlada bi zarjula
iz srečne, blažene noči.«

Kazimir Radič.

¹⁾ To je bržčas najslabši dovtip našega Prešerna! Besedna igra (calambour) z imenom **Slomšek** se mu je namreč popolnoma ponesrečila, ker Slomšek nima z »zlomkom« — zlomek = vrag, hudiček — ničesar opraviti in ni ž njim v nikakem etimološkem sorodstvu! Slomšek prihaja, kakor je znano, od griča Sloma, na katerem stoji rojstna hiša Slomšekova. Slomšek je torej Slomšček ali Slomšček, a končnica tega imena ni *-ek*, nego *-šek*, okrajšano in zbrušeno iz »ščaka« ozir. iz *šček*. Zato se tudi ne sme sklanjati: Slomšek -ška, nego Slomšeka. Čudno je, kako je mogel Prešeren izgovarjati ime svojega sošolca in prijatelja: Zlomšek, saj ga niti Nemci ne izgovarjajo tako! *Uredništvo.*